

Σὰν τοῦ γονῆ τῇ μυρουδιᾷ κλαδάκι δὲν τὴν ἔχει
μαίδε κλαδί βασιλικοῦ μαίδε καὶ ματζουράνα
Πελοπν. (Ξηροκ.)

Σῦρε, κόρη, 'ς τὸ σπῖτι σου, σῦρε καὶ 'ς τοὺς γονεῖς σου
καὶ εἰπές τους ὅτι σήμερα γλύτωσα τὴ ζωὴ σου
Πελοπν. (Μαρθ.)

Καλὰ 'μαι μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μου, ἄμε με 'ς τοὺς γονιούς
μου
Κῶς (Πυλ.)

Κατὰρὰ νὰ 'χουν οἱ γονιοί, τὸ κοῖμα ν-οἱ παππᾶδες,
ὅταν 'γαπᾷ ὁ νιὸς τὴ νιὰ καὶ δὲ δούς εὐλογοῦνε
Κῶς

'Ανάθεμα γονιούς γονιούς καὶ κάμποσους πατέρες,
ποὺ δὲν τὰ θέλουν τὰ παιδιὰ, τίς μαῦρες θυγατέρες
Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Στολίσιτι τὰ στέφανα τῶν δυὸ τῶν νιουνύμφων
κι ἄς ἔρτουν οἱ γονεῖς τους νὰ δώσουν τὴν ἰφκὴ των
Σάμ.

'Απ' ὅταν ἤμουν δυὸ χρονῶ κ' ἐσὺ 'σουνα τεσσάρω,
ἐλέγαν οἱ γονεῖς μας πὼς ἤθελα σὲ πάρω
(= ὅτι θὰ σ' ἐπαιρνα, ἐνυμφεύμην) Κρήτ.

Εὐκῆστε με, γονεῖς μου, τώρα 'ς τὸ κίνημά μου,
τώρα 'ς τὸ κίνημά μου, | 'ς τὸ ξεπροβόδιμά μου
'Ηπ. (Μαργαρ.)

'Εγὼ δὲν ὀρδινιάζομαι, ἐγὼ δὲν ἀγωνεῖμαι,
γονῆδες μου ὀρδινιάζονται, τ' ἀδέρφια μου ἀγωνεῖονται
(ὀρδινιάζομαι = τακτοποιοῦμαι) Πελοπν. (Κόπρ.)

'Εμένα οἱ γονῆδες μου τραγουδία δὲ μοῦ 'μάθαν,
μόνο μ' ἔστειλαν 'ς τὰ σκολεῖα νὰ μάθω γραμματάτῃα
Κορσ.

Κ' ἐδὲ καμὸς ποὺ 'ναι κι αὐτός, σὰ χάνης τὸ γονιό σου,
σοῦ φαίνεται πὼς χάνεται τὸ φῶς τῶν ἀματιῶ σου
(ἐκ μοιρολ.) 'Ιων. (Κάτω Παναγ.)

'Εμένα οἱ γονῆδες μου, | ποὺ μέ 'χα διαναστήνασι,
μὲ τὸν ἀφρὸ τῆς μουζηθρός, | μὲ τὸν ἀχνὸ τῆς ζάχαρης
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λάγ.)

Λιψαίει ἡ καρδιά μου γιὰ νερό | καὶ γιὰ γονήδων μιλημὸ
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Πλάτσ.)

'Αφησα 'ς τοὺς γονῆδες μου τρία γυαλιὰ φαρμάκι,
τό 'να νὰ πίνουν τὸ πρωῒ, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι,
τὸ πλεό μεγαλύτερο 'ς τὸ βραδινὸ τραπέζι
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Κονάκ.)

Ζ' ἔπρεπε, ζέ παντάριζε, | ἔ μελιτᾶτε μου γονή,
νὰ πρωτοπιᾶσης τὸ κλειδί | 'ς τὸ νέο κοιμητήριον
(ζε παντάριζε = δὲν σοῦ ἔπρεπε, δὲν σοῦ ταίριαζε· ἐκ μοι-
ρολ.) Πελοπν. (Μάν.) || Ποιήμ.

Τὸ γονιό μου, πρόνοια θεία, | κάμε νικητὴ
εἰς τὰ χώματα 'ς τὰ ὁποῖα | ἡ γυναῖκα ἀπαρταεῖ
Δ. Σολωμ., 69.

Τὴ γλυκεῖά του φωλιά | καὶ τ' ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα
τὸ γονιὸ καρτεροῦσε | γιὰ νὰ βρῇ τί ζητοῦσε
'ς τὴ θερμὴ του ἀγκαλιά

Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 398

Μὲ ἀχνό, σκυμμένο μέτωπο, | φιλόστοργοι γονεῖς,
δεχτήτε ὡς ἅγιο χάρισμα | τὸν πόνο ποὺ σᾶς καίει

Γ. Μαρκορ., Μικρ. Ταξίδ., 171. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πλάτ.
Συμπόσ. 178^b «γονῆς γὰρ ἔρωτος οὐτ' εἰσὶν οὐτε λέγονται
ὕπ' οὐδενός». 3) Κατὰ πληθ., οἱ πρόγονοι καθόλου Καλαβρ.

(Μπόβ.) Πόντ. ('Οφ. Τραπ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ο,τ' ἐποίνανε οἱ γονεῖς μου ναν ἐφτᾶμε κ' ἐμεῖστ' (ἐποίνανε = ἐ-
ποιοῦν) 'Οφ. Τὸ γονεῖ σ' τίμα Τραπ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ.
Βλ. 'Ισαῖ. 8,32 «γονεῖς δ' εἰσὶ μήτηρ καὶ πατήρ καὶ πάππος
καὶ τήθη καὶ τούτων μήτηρ καὶ πατήρ». 4) Φίλος, πάντοτε
εἰς προσφώνησιν Κύπρ.: Πκέ, γονιέ, νὰ χαρῆς. Τσαὶ μπο-
ροῦμεν τώρα, γονιέ, νὰ βροῦμεν καβενέν;

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονῆς Κεφαλλ. Γονιὸς
'Αθῆν. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάλυμν. Σῦρ. Στερελλ. (Λαύρ. Ραφῆν.)
Γονεῖος 'Αθῆν. 'Ανδρ. Σάμ. Στερελλ. (Ραφῆν.) καὶ ὡς
παρωνύμ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γονῆς Στερελλ. (Λεβιάδ.) Γονιὸς
Θήρ. (Οἶα) Παξ. Στερελλ. (Λεβιάδ.) Σῦρ. Γονεῖος Πελοπν.
(Γαργαλ.) Γονεῖος Πελοπν. (Παιδεμέν.)

γονοικία ἡ, Πόντ. (Νικόπ. κ.ά.) γουοικία Πόντ. (Νικόπ.
κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο ν ι ὸ ς καὶ ο ἰ κ ῖ α.

'Η οἰκία τῶν γονέων.

γονομάριδο τό, ἐνιαχ. γονοσμάριδο. Τῆν. ('Ιστέρν.
κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ὀ ν ο ς καὶ μ α ρ ῖ δ α, εἰς τὸ ὅπ. καὶ
σ μ α ρ ῖ δ α. 'Η μικρὰ μαρίδα ἐνθ' ἄν.: 'Εχω γονοσμαρίδα
γιὰ δόλωμα 'Ιστέρν.

γόνος (Ι) ὁ, πολλαχ. καὶ Καππ. γόνους 'Ηπ. (Κουκούλ.
Λάκκα Σούλ.) Θάσ. Λῆμν. Μακεδ. ('Αρν. Χαλκιδ.) Σαμοθρ.
Σάμ. Στερελλ. ('Αράχ. 'Αχυρ. Γαλαξ. Φθιώτ. Φωκ.) κ.ά.
βόνος Κάρπ. ('Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Ρόδ. ('Απόλλων. κ.ά.) ὄνος
Νάξ. ('Απύρανθ.) γοῦνος Λευκ. γόνος τό, 'Ανδρ. (Κόρθ.
κ.ά.) Κρήτ. Πελοπν. (Λάμπ.) Πόρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσ-
σογν., 3.6 γόνον τό, Κρήτ. γόνας ὁ, Μακεδ. (Χαλκιδ.) γόνα
ἡ, Πελοπν. (Μάν.) γονός ὁ, 'Ανδρ. (Γαύρ.) 'Ηπ. (Ξηρο-
βούν. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν.) Κύπρ. Πελοπν. ('Ερμιόν.) — Α.
Βαλαωρ., 'Εργ., 3.221 Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389
Κ. Κρυστάλλ., 'Εργ., 2.214 — Λεξ. Βλαστ. 436 Δημητρ.
γοννός 'Ηπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Λέσβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αχυρ. Καλοσκοπ. Μπούκ. Σπάρτ.)
γόνι τό, Πελοπν. (Οἶτυλ.) ἀγόνι 'Αντίπαξ. 'Ερεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. Πληθ. γόνια τά, Παξ. γόμος ὁ, Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γ ὀ ν ο ς. Διὰ τὸν τονισμόν γ ο ν ὸ ς πβ.
Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,117. Διὰ τοὺς τύπ. γ ὀ ν ο ς τό, γ ὀ-
ν ο ν τό, πβ. Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 2(1890), 703. ΜΝΕ 2,52.58.
'Ο τύπ. γ ὀ ν α ἡ, διὰ μεταπλασμοῦ, ὁ δὲ γ ὀ μ ο ς κατὰ
παρετυμ. πρὸς τὸ γ ε μ ῖ ζ ω, βοηθοῦσης πρὸς τοῦτο καὶ
τῆς σημασίας.

1) Τὸ γεννώμενον, τὸ τέκνον, ὁ ἀπόγονος λόγ. κοιν.:
Εἶναι γόνος μεγάλης οἰκογενείας λόγ. κοιν. Ἐέρ'ς τί γόνους
τ' κιαρατᾶ εἶν' αὐτὸ τοῦ πιδί; Στερελλ. ('Αχυρ.) Διάλε πᾶρε
σε γιὰ γόνε καὶ 'ε σὲ δαγιαδῶ βλιό (δαγιαδῶ = ὑποφέρω)
Κρήτ. ('Ανατολ.) || 'Ασμ.

'Ολα τὰ δέντρα ἔφεραν σταυρὸν τῆς ἀληθείας,
τσαὶ σὺ μοῦ ἔφερες, γονέ, καρπὸν τῆς ζοφερᾶς καρδίας
(ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστὸν) Κύπρ. 'Η σημ. καὶ ἀρχαία.
Βλ. 'Ομηρ. Ε 635 «ψευδόμενος δὲ φασὶ Διὸς γόνον αἰγιό-
χοιο εἶναι». 2) Τὸ σπερματικὸν ἔκκριμα τῶν ἀρρένων Πε-
λοπν. (Λάμπ.) — Λεξ. Πρω.: Τοὺς κηφήνες τοὺς ἔχει
ἡ βασίλισσα γιὰ τὸ γόνος Λάμπ. 3) Τὰ φάρια τῶν
ἰχθύων, μελισσῶν, ἐντόμων, πτηνῶν κ.τ.τ. 'Ανδρ. Εὐβ.
('Αγία 'Ανν. Κάρυστ.) 'Ηράκλ. Θάσ. Θεσσ. (Βαθύρρ. Μυρό-

